

LANDSMØDE 2014

REFERAT

AMNESTY
INTERNATIONAL

Indholdsfortegnelse

1. Landsmødet åbnes	2
2. Valg af dirigent, referenter, stemmetællere m.v.	2
3. Hovedbestyrelsens beretning	4
4. Kassererens beretning og budget	13
5. Debat og godkendelse af beretninger	13
6. Præsentation af kandidater til bestyrelsen og gennemgang af eftermiddagens workshops	18
7. Landsmødet genoptages	19
8. Vedtagelse af landsmødeudtalelse og debat	19
9. Afrapportering fra workshopen om sexarbejde	20
10. Afrapportering fra sessionen om den internationale strategi	23
11. Debat og afstemninger	24
11. Præsentation af den nye bestyrelse, FØU og stemmer	29
BILAG 1: SALIL SHETTYS HILSEN TIL AMNESTY DANMARK	31
BILAG 2: LANDSMØDEUDTALELSE	34
BILAG 3: VEDR. AMNESTYS HOLDNING TIL SEXARBEJDE	36
BILAG 4: NOTER VEDR. NY STRATEGI	39
BILAG 5: GÆSTETALER / HKH KRONPRINSESSE MARY	41

Lørdag den 26. april

1. Landsmødet åbnes

Landsmødet blev åbnet med visning af flashmob - videoen fra Skriv for Liv kampagnen "Dit brev betyder mere end du tror".

Formand for hovedbestyrelsen, Mads Hyuk Jørgensen (MHJ), bød velkommen til landsmødet, og de udenlandske deltagere fra Amnesty blev budt velkommen og præsenteret:

Veslemøy Aga, næstformand / Amnesty Norge

Tove-Marie Paasche, Regionsleder / Amnesty Norge

Esther Major, Researcher / IS

Deprese Muchena / Direktør for Amnestys regionale kontor for det sydlige Afrika i Johannesburg

Det blev fortalt, at landsmødet 2014 er særligt, fordi Amnesty fylder 50 år i år - derfor kom der en videohilsen fra Salil Shetty, international generalsekretær for Amnesty International, da han desværre ikke selv havde mulighed for at gæste landsmødet.

(se bilag 1).

2. Valg af dirigent, referenter, stemmetællere m.v.

Claus Høxbro blev valgt som dirigent efter hovedbestyrelsens anbefaling.

Claus Høxbro fastslog, at mødet var lovligt indkaldt gennem Amnesty-bladet og på mail. Han opfordrede deltagerne til at tilmelde sig Lifeline netværket, til at møde hovedbestyrelsens kandidater, til at henvende sig til sekretariatets ansatte og til at søge information i info-boden lige overfor plenumsalen.

Referenter:

Nora Kanafani

Susan Eriksen

Der blev fundet medlemmer til det særlige udvalg:

Inger Sørensen

Niels Erik Markussen:

Else Marie Bisp

Stemmeudvalg:

Formand: Jan Christensen

Følgende blev desuden valgt til stemmeudvalget på opfordring af hovedbestyrelsen:

Anatolio Kronik

Bente Hjort

Birthe Guld

Edel Lorenzen

Grethe Hebsgaard

Hanne Bangsgaard Petersen

Kasper Ørnskov

Lis Gilager

Mariann Bille Petersen

Marian Asmussen

Mette Olsen

Tina Hüsigg

Katrine Mickelsen

Vibeke Østergaard

Der blev opstillet fire kandidater til valget til FØU (fundraising- og økonomiudvalget)

Carsten Fenger

Ib Ketelsen

Niels Erik Markussen

Martin Stabell

Dirigenten oplyste, at kandidater til FØU kunne melde sig hos generalsekretær Lars Normann indtil kl. 18.00 lørdag. Såfremt der ikke opstilles yderligere kandidater så vil de 4 opstillede kandidater være valgt.

3. Hovedbestyrelsens beretning

V/ Formand Mads Hyuk Jørgensen (MHJ) og Lars Normann Jørgensen (LNJ)

MHJ: Velkommen til Amnesty i Danmarks Landsmøde 2014. I år markerer vi jubilæum. Det er 50 år siden, at en gruppe danske ildsjæle sluttede sig til Peter Benensons nye bevægelse: Amnesty International.

LNJ: Fagforeningslederen Heinz Brandt var i 1963 Amnestys "Årets fange". Han var flygtet fra DDR til Vestberlin, hvor han blev kidnappet og bragt tilbage til DDR i 1961 og fængslet. Hele verdensorganisationen arbejdede i fællesskab på at få ham løsladt, og i maj 1964 landede han i Frankfurt, hvor han blev forenet med sin familie.

Det skete i den måned, hvor dansk afdeling blev skabt. I disse dage for 50 år siden.

Meget er forandret i de 50 år. Amnesty er vokset til verdens største menneskerettighedsorganisation, er blevet bredere i sit indhold og valg af teknikker. Åben for samarbejde med andre organisationer.

Men en grundlæggende teknik står uantastet i Amnesty gennem 50 år, som det enkle, men effektive redskab til på en og samme gang at lægge pres på myndighederne og give opbakning til offeret og offerets pårørende.

Amnestys arbejde er fortsat dybt forankret i denne enkle teknik, brevet og postkortet, i moderne tider suppleret af SMS (Lifeline). Skriv for Liv aktiviteterne i december 2013 blev den største enkeltstående aktivitet nogensinde med flest tilmeldte deltagere. Mere end 7.000 håndskrevne breve blev sendt fra dansk afdeling. To fanger, Vladimir Akimenkov fra Rusland og Yorm Bopha fra Cambodien er løsladt.

Miriam López fra Mexico, som er blevet mishandlet af det mexicanske militær, var også en af dem, der modtog hilsner fra hele verden. Hun skriver: *"Det er en enorm støtte at modtage så mange breve. Jeg takker alle jer, som bakker op om min sag, af hele mit hjerte. Jeg ved, at hver hilsen, hver underskrift og hvert menneskes støtte vil hjælpe med at opnå det, jeg brænder efter - retfærdighed. Tusind tak til jer alle sammen."*

MHJ: Amnesty har igennem alle årene formået at udvikle og tilpasse sig ved hele tiden at spørge: Hvordan kan vi gøre tingene bedre.

Helt centralt står behovet for at være tættere på vores partnere og at være til stede, hvor de groveste krænkelse sker. Derfor er Amnesty lige nu i gang med en omfattende proces. Man slanker det Internationale Sekretariat i London, og samtidig oprettes der regionale kontorer rundt om i verden. For yderligere at understøtte det, besluttede man på det Internationale Rådsmøde (ICM) i 2009, at afdelingerne fremover skulle hæve betalingen til det internationale arbejde fra 30 til 40 %.

Som alle omstillingsprocesser er denne naturligvis svær: Det har blandt andet betydet, at der er relativt færre midler til arbejdet i dansk afdeling. Derfor har vi reduceret omkostningerne og omprioriteret midlerne, så vi kan leve op til vores forpligtelser.

Vi har et stort ansvar for at gennemføre ændringerne på en måde, der værner om det Amnesty, vi ønsker at bevare, samtidig med at vi udvikler vores organisation.

Hovedbestyrelsen har derfor i en årrække prioriteret det internationale arbejde højt. Det er sket gennem relationsopbygning med andre afdelinger og gennem sekretariatets deltagelse i

forskellige arbejdsgrupper og management teams. Det betyder, at vi har fingeren på pulsen og kan støtte og præge arbejdet med forandringerne.

Dansk afdeling har spillet en nøglerolle i opgøret med tankegangen, at fundraising ikke er menneskerettighedsarbejde: Det er ikke forkert at bede om hjælp. Det er ikke forkert at rejse penge. Og det er ikke forkert at opfordre flere mennesker til at gøre en forskel for menneskerettighederne gennem medlemskab og støtte.

I 2013 rejste dansk afdeling to resolutioner på Amnestys Internationale Rådsmøde. Den ene handlede om fordelingen af internationale midler til afdelinger, der løfter vigtige internationale opgaver. Den blev enstemmigt vedtaget.

Den anden sigtede på at skabe incitamentter til at investere i fundraising, særligt i etablerede afdelinger. Vi ønskede med denne resolution at skabe fokus på, at vores internationale økonomi er sårbar, da den reelt hviler på kun 10 afdelinger. Og der går lang tid før de nye afdelinger kommer til at bidrage økonomisk. Derfor var vores budskab: pengene kommer ikke blot, fordi man beder om det. Vi skal skabe incitamentter for fundraising i de etablerede afdelinger, der bidrager allermest. Ellers saver vi den gren over, vi sidder på.

Dele af denne resolution blev inkorporeret i en større pakke af resolutioner fra den Internationale Bestyrelse. Men vigtigst af alt fik vi startet en debat om behovet for investering i bæredygtig vækst.

LNJ: Vi kan allerede nu ane konturerne af, hvad den nye struktur vil betyde for vores arbejde. Det er spændende at se, hvordan vores nye afdelinger i Indien og Brasilien udvikler sig med rivende hast. Halvdelen af alle Amnestys aktioner foretages nu fra Indien. Det er imponerende arbejde på så kort tid.

Det er i koblingen mellem det globale fællesskab og den lokale relevans, at Amnesty har sin enestående styrke. Både for de nye lokale strukturer, og i vores samarbejde med partnere. Det ses for eksempel i dansk afdelings tætte samarbejde med Mozaika og andre LGBT

organisationer i de Baltiske Lande og med SMUG i Uganda. Udviklingen for LGBT mennesker er bekymrende i Østeuropa, Rusland og Afrika.

Modsvaret fra civilsamfund i Danmark og andre steder har været opløftende. Det viser de store kræfter, som rører sig i civilsamfundet. Og det ligger i Amnestys kernefunktion at kanalisere den indignation og frustration på en måde, der gør indtryk på magthaverne og skaber resultater. Sammen med vore danske partnere i LGBT Danmark og Copenhagen Pride samlede vi i august flere end 12.000 mennesker foran den russiske ambassade for at sende en klar besked 'To Russia with Love' om at alle mennesker skal behandles lige, uanset seksuel orientering.

MHJ: Amnesty er blevet kaldt verdens første sociale netværk, der opstod længe før Facebook. Og de nye teknologier og digitale platforme giver os præcis den mulighed, som Peter Benneson drømte om: en verden, hvor mennesker arbejder sammen over landegrænser for at kræve frihed og rettigheder for alle.

Vi er blandt de største organisationer i Danmark på Twitter og Facebook. Vi er nu over 50.000 mennesker i vores SMS netværk – Lifeline. Det er et utroligt betydningsfuldt værktøj – et akut beredskab, der kan sættes i gang med kort varsel, og som betyder at dansk afdeling kan levere titusinder af underskrifter på få dage. En sådan massiv mobilisering, koordineret internationalt, kan redde liv.

Det gjaldt for eksempel saudiarabiske Mabruk bin Ali al-Sai'ari. 41-årig far til to børn. Han blev dømt til døden for et mord i en uretfærdig retssag uden adgang til en advokat. Trods hård tortur nægtede han at tilstå mordet. Dansk afdeling tog hans sag op og indsamlede over 15.000 underskrifter gennem Lifeline. Det var med til at sikre, at hans henrettelse blev aflyst, og at hans sag nu skal gå om.

Det gælder også i arbejdet indenfor Amnestys nye kampagne My Body My Rights (som I kan høre mere om senere i dag). I begyndelsen af marts fik vi besked om, at Mozambique's parlament skulle til at behandle et nyt lovforslag, som ville fritage voldtægtsmænd fra straf,

hvis de giftede sig med deres offer. Samme aften sendte vi en Lifeline ud. Resultatet var flere end 22.000 underskrifter. Og på Facebook så 100.000 mennesker opslaget.

Myndighederne i Mozambique bøjede sig for det internationale pres og har siden lovet at tage den specifikke paragraf ud af loven.

LNJ: De nye redskaber som Lifeline giver os en fleksibilitet og hurtighed, som kan være altafgørende. Andre resultater lader vente på sig og kræver lange seje træk. 50 år kan virke som lang tid, men er nogen gange dét, der skal til.

Da Amnesty begyndte at arbejde mod dødsstraf i 1977 havde kun 16 lande afskaffet dødsstraf ved lov. I 2013 anvendte blot 22 lande dødsstraf. USA henrettede 39 – langt under de flere hundrede mennesker, der blev henrettet i 90'erne. Selv om 2013 desværre globalt viste en stigning i antallet af henrettede for første gang i flere år, er tendensen klar. Og inden Amnesty fylder 100 år, tør jeg godt spå, at dødsstraf vil være historie.

Efter terrorangrebene på USA den 11. september 2001 blev mange ting vendt på hovedet. Tortur – nu kaldet 'forbedrede forhørsmetoder' – blev accepteret i en grad, som få af os havde forestillet os muligt. Her trådte Amnesty ind og blev en stærk stemme mod udhulningen af forbudet mod tortur. Langsomt fik Amnesty og andre nuanceret og vendt debatten. Opgøret med den tid er langt fra afsluttet – hemmeligstemplede rapporter snekler sig igennem systemerne i USA. I Danmark er whistlebloweren Anders Kærgård blevet idømt dagbøder, fordi han nægtede at fortælle, hvem der havde givet ham en video, hvor irakiske fanger mishandles af irakiske sikkerhedsstyrker under en dansk-ledet operation. Sagens kerne – spørgsmålet om Danmarks ansvar - er aldrig blevet behandlet. Foreløbig er det eneste konkrete resultat i denne ekstremt alvorlige sag altså, at budbringeren er blevet straffet.

I de næste to år vender Amnesty tilbage til dette emne i en ny kampagne mod tortur. Det er fjerde gang, at vi indleder en global kampagne om dette vigtige emne. Det er en lang og sej kamp. Men ligesom kampen mod dødsstraf, er det en kamp, der kan og skal vindes.

MHJ: Det er over 20 år siden, at ideen om en international våbenhandelstraktat blev udklækket på et støvet Amnesty kontor i London. Bag ideen stod nogle ildsjæle, der i deres arbejde i Afrika og Sydamerika med grufuld tydelighed havde set resultaterne af manglende kontrol med våben, der blev ført over grænser. Endelig i 2013 stemte FN's General Forsamling Arms Trade Treaty igennem. Det er et historisk resultat. Og verden har desperat brug for den regulering, som traktaten vil hjælpe med. Det ser vi i Syrien, i den Central Afrikanske Republik og Sydsudan. Arbejdet er på mange måder først lige begyndt, men i dag har vi et vigtigt nyt redskab.

I Danmark så vi også i 2013 resultatet af et langt sejt træk. En ny lovgivning om strafudmåling for voldtægt blev vedtaget – den fulgte alle Amnestys anbefalinger. Det resultat har krævet en lang indsats med dokumentation, kampagner, pressearbejde, lobbyisme og aktivisme.

LNJ: Et emne som har fyldt meget i 2013, er sammenhængen mellem menneskerettigheder og sport. Lad mig slå det helt fast: selvfølgelig gør de det. Bare spørg Putin. Han brugte ikke milliarder af rubler på OL i Sochi, fordi han er fan af kunstskøjteløb. Eller spørg Bahrains konge, der kunne byde velkommen til Formel 1, få kilometer fra Jaw Fængsel, hvor den danske menneskerettighedsforkæmper og samvittighedsfange Abdulhadi Al-Khawadja sidder fængslet på livstid.

Den konkrete sportsbegivenhed skal naturligvis afholdes på sportens præmisser. Der skal svømmebassinets præcise mål og fodboldens off-side regelsæt styre aktiviteterne. Men uden for arenaerne er det en anden historie. Her bør den Internationale Olympiske Komité og det Internationale Fodboldforbund helt systematisk inkludere menneskerettighederne i deres krav til potentielle værtslande. Det må ikke kun handle om hvor mange tilskuere, der skal være plads til, men også om tvangsrydninger og arbejdsforhold for dem, der bygger sportsanlæggene.

I mellemtiden er Amnestys holdning klar: boykot løser ikke problemet, for de samme krænkelser vil være der i morgen, når den Olympiske fakkelt er vendt hjem, og den sidste

roligan har pakket klaphatten væk. Amnesty kan bruge det globale fokus til at gøre opmærksom på problemerne og skaffe støtte til lokale menneskerettighedsforkæmpere. For politikere og andre handler det om ikke at blive en del af propagandamaskinen, ved at tage emnerne op i kritisk dialog med regimet, og ved at mødes med kritikere og lokale organisationer.

MHJ: I de senere år er det blevet klart, at kampen om ytringsfrihed og retten til privatlivets fred primært udkæmpes online og på digitale platforme. Arenaen er ny, men kampen er velkendt for Amnesty.

Det ses tydeligt, når det drejer sig om despotiske regimer, der bruger teknologien til at intimidere befolkningen og undertrykke kritik. Som i Syrien, hvor arresterede modstandere af regimet som bevismateriale konfronteredes med fabrikerede SMS'er og emails, de skulle have sendt. Eller i Ukraine, hvor deltagere i en demonstration pludselig fik en besked på deres telefon: "Du er registreret som deltager i en ulovlig demonstration".

Men også i demokratiske lande som vores eget er spørgsmålet højaktuelt. Vi skylder den amerikanske whistleblower Edward Snowden en stor tak for hans afsløringer af USAs Nationale Sikkerhedsgenturs overvågningsaktiviteter. Måned for måned og uge for uge har det vist sig, at omfanget af overvågningerne er enorme.

Når organisationer som Amnesty, journalister, advokater og andre må spørge sig selv, om de virkelig kan garantere deres kilders anonymitet.

Når journalister, organisationer, advokater og almindelige borgere ændrer adfærd på nettet: så er der allerede sket noget fundamentalt med vores ytringsfrihed.

FN har sagt det helt klart: de samme rettigheder, som gælder i alle aspekter af vores liv, gælder også på internettet.

Naturligvis kan der være situationer, hvor individer skal kunne overvåges. Men enhver krænkelse af privatlivets fred bør ske efter klare regler funderet i retssikkerhedsprincipper og menneskerettighederne. Det må kun ske, når det er absolut nødvendigt proportionalt i

forhold til den trussel, der søges afværget, og baseret på en konkret mistanke, der kan afprøves ved en domstol. Og der bør være en stærk parlamentarisk monitorering og kontrol. Alle lande bør foretage en grundig gennemgang af gældende lovgivning og hvor nødvendigt gennemføre reformer for at sikre, at regulering og kontrol med overvågning er effektiv. Det gælder også Danmark, der bør holde op med at dukke sig bag parolen om, at "vi ikke har grund til at tro, at der er foregået ulovlig overvågning i Danmark."

Det er et statsligt ansvar at sikre, at borgerne ikke bliver udsat for vilkårlig overvågning fra myndigheder, efterretningstjenester og virksomheder, der kan skabe et meget præcist billede af den enkelte borgers liv ved at høste følsomme personoplysninger på nettet.

Det betyder for det første, at regeringen og Folketinget må sørge for klare regler for overvågning og dataindsamling. Derudover opfordrer vi den danske regering til at tage initiativ til en kampagne, der skal oplyse borgerne om, hvordan de - helt praktisk - krypterer og beskytter deres kommunikation. Det handler om folkeoplysning til alles bedste, på linie med trafiksikkerhed og folkesundhed.

Som samfund er vi nødt til at værne effektivt om privatlivets fred i den digitale tidsalder. Ellers er det teknologien, der sætter rammerne for vores retssikkerhed.

Ifølge teleindustrien i Danmark indsamlede teleselskaberne sidste år over 3,5 billioner registreringer af danskernes teleforbrug og internetadfærd. Det sker i medfør af logningsbekendtgørelsen og et EU-direktiv, som EU-domstolen tidligere på måneden erklærede i strid med EU's menneskerettigheds charter, fordi det krænker den grundlæggende ret til respekt for privatliv og beskyttelse af personoplysninger. Amnesty har siden 2006 kritiseret logningen og opfordrer regeringen til omgående stoppe lagringen af data hos teleselskaberne og rulle de danske regler tilbage.

LNJ: Edward Snowden er i dag landflygtig. Og efter at have set hvordan Chelsea Manning, den amerikanske soldat, der lækkede tusindvis af dokumenter fra Irak, blevet behandlet, kan man ikke fortænke Snowden i det. Manning afslørede brug af tortur og drab på civile. Hun blev idømt 35 års fængsel i august 2013.

Whistleblowers, der afslører viden, der er til samfundets bedste – ikke mindst viden om menneskerettighedskrænkelser – bør beskyttes. Det handler et af panelerne i eftermiddagens program om.

MHJ: Der er nok at tage fat på. Hvor gerne vi end ville, kan Amnesty ikke arbejde med alle krænkelser på samme tid. Opgaven består i at prioritere og være til stede, hvor det er mest påkrævet. Et af vores vigtigste prioriteringsredskaber er vores internationale strategi. Amnesty skal vedtage en ny strategi på det Internationale Rådsmøde i 2015. Og her på Landsmødet vil der være lejlighed til at tage hul på diskussionerne om, hvad den skal indeholde.

I 2013 mistede verden en af de klareste stemmer for retfærdighed og fred: Nelson Mandela. Han opsummerede *"It always seems impossible until it is done"* – Det virker altid umuligt, indtil det er gjort.

Det oplevede fru Simonsen fra Vejen i 1966. I en artikel i Billed Bladet kunne man læse: "Det utrolige skete. En dame fra Vejen, en ganske almindelig dansk husmor, fik løsladt 600 af præsident Nassers politiske fanger i Egypten, blot ved at skrive et par breve". Artiklen beskriver, hvordan breve fra Amnestys gruppe i Vejen skabte fornyet håb om løsladelse hos en politisk fange og fængslets øvrige indsatte. De opdagede, at nogen interesserede sig for dem. Og for at skabe opmærksomhed om deres indespærring gik de i sultestrejke. Videre står der, "Præsident Nasser hørte om sultestrejken, satte en undersøgelse i gang, og indså, at der var blevet begået en fejl. Han nedlagde fængslet og løslod alle fangerne".

Det er en fantastisk historie, som fint illustrerer noget af det allervigtigste ved Amnesty. Nemlig at helt almindelige mennesker, som os her i salen, kan skabe utrolige resultater. Det er jeres indsats der skaber resultaterne. Tak for de første 50 år, og gid det også må fortsætte fremover!

Tak for opmærksomheden.

4. Kassererens beretning og budget

Kasserer Kristoffer Nilaus Olsen fremlagde regnskabet for 2013, hvor han fokuserede på de væsentligste detaljer frem for at gennemgå hele regnskabet.

Man kunne se et sammendrag af regnskabet i materialesamlingen og det fulde regnskab på Amnestys hjemmeside.

5. Debat og godkendelse af beretninger

Claus Høxbro åbnede op for spørgsmål fra salen.

Hans Hüttel: 1. Hvor stort et fald i indtægter skyldes det faldende medlemstal og er der aktiviteter, som går ud på at få medlemstallet op? 2. Her i foråret har der været en række sager, hvor folk født i Danmark med vietnamesisk baggrund ikke har kunnet blive statsborgere på grund af udlændingesservice. Har man adresseret det?

Trine Christensen, vicegeneralsekretær: Vi har ikke udtalt os, men er helt enige i din vurdering, men det handler jo om en klassisk flygtningeproblematik, hvor man bliver kastet rundt mellem forskellige myndigheder. Vi vil rette henvendelse til myndighederne.

Minna Højland: Kan man sige noget om, hvem der falder fra som medlemmer? Hvordan er de hvervet? Og hænger det sammen med hvilke løsninger man er kommet frem til/ frafaldsanalyser?

Kristoffer Nilaus Olsen: Vi gør meget ud af at finde ud af, hvorfor folk falder fra. Vi ringer dem bl.a. op.

Anne Frimodt-Møller, fundraisingchef: Det er meget interessant, at folk er mere end et medlem. Jo mere folk er aktive, jo mere bliver de hængende. De der falder fra, det er de unge. Den største udfordring er at få den første betaling. Når de først er inde, og kommer

på Lifeline og modtager mails, så bliver de hos os. Vi hører, at det handler om økonomiske forhold, når folk dropper fra. Vi investerer meget i fastholdelse og for at få folk tættere på.

Ift. Kommentar fra Hans Hüttel: Det er vores målsætning, at gøre det endnu mere meningsfuldt at være medlem. Frafaldet i 2013 er lavere end i 2001. Vi vil gerne op på 100.000 medlemmer igen. Mange af de medlemmer, vi hverver, giver et højere beløb.

Kirsten Ottosen: Hvem er på Amnesty's lønningsliste? Og hvordan er lønniveauet?

Inger Lise Larsen, HR-chef: Vi sammenligner med syv andre NGO'er i Danmark, og vi ligger faktisk lavt i forhold til andre.

Aaliyah Shaheen: Hvordan forholder Amnesty sig til drengesmskæringer? Og hvordan forholder Amnesty sig til æresrelaterede konflikter, altså æresdrab, generelt?

Trine Christensen: Amnesty har ikke nogen holdning til drengesmskæring. Vi vurderer ud fra forskellige lægelige vurderinger, at det ikke – som ved kvindelig omskæring – nødvendigvis er krænkelse af andre personers rettigheder. Æresdrab er til gengæld helt enkelt. Det er et vigtigt emne for os, som vi opponerer kraftigt imod. Drab og mord er den ultimative krænkelse - retten til liv. Det er et meget vigtigt emne for os.

Kirsten Ottosen: Jeg bliver jævnligt ringet op af Amnesty og bliver bedt om at betale noget mere. Jeg er folkepensionist, og jeg synes godt, det kan være lidt ubehageligt.

Kristoffer Nilas Olsen Vi er meget bevidste om, at formålet med opkaldet ikke er at give folk dårlig samvittighed, og at man til enhver tid skal respektere folks afvisninger. Vi er meget bevidste om ikke at skyde os selv i foden, og er i dialog med fundraising. Jeg er ked af at høre, at du har haft en dårlig oplevelse.

Mads Riishede, Programleder i telemarketing: Vi er aldrig interesserede i at skubbe til et medlem - vi er interesserede i at spørge og informere om, hvad Amnesty laver. Vi har et højt

etisk program, og vi taler meget om det. Vi vil gerne høre om oplevelserne og tager hensyn til det.

Carl Christian Timmermann fra Odense har et spørgsmål til programmet om de syriske flygtninge (beretning s. 19, syriske flygtninge og migranternes rettigheder, afsnit 3): Det er glædeligt, at praksis er ændret, så de syriske asylansøgere nemmere kan få asyl. Men der er mange herboende syrere, der er bekymret for deres familiemedlemmer.. I dag er det vanskeligt for folk at søge og få visum på vegne af deres slægtninge. Med hensyn til statsborgerskab af vietnamesere: Ved politisk side er der ved at blive fulgt op på det - med anmodning om at få ansøgningerne forelagt.

Trine Christensen: Vi tog det op med Morten Bødskov, og han var helt åben omkring det forhold, at man frygtede, at folk ville søge asyl. Det er staters ret at beskytte deres grænser, men vi har taget imod så ufatteligt få, og Europa har gjort alt for lidt og taget 56.000 flygtninge ud af de mange millioner. Europa skal tage sit ansvar - vi er kun få hundrede kilometer fra Cypern. Det er under al kritik, at Europa ikke har gjort mere. Vi lukker mulighederne ned, og der er næsten ingen legale muligheder for at komme ind i Europa. Hvordan skal mennesker, der har brug for hjælp, nogensinde få muligheden for hjælp? Vi må kunne klare opgaven som samfund.

Fariba Bahamari, Odense: Der er to ting. 1. Med henblik på økonomi: Hvad indeholder de 25 millioner kroner til fundraising? 2. Med hensyn til politik: Sidste år var en stor del af arbejdet på My Body My Rights – når jeg kigger på LGBT – der er mange andre foreninger, som arbejder for det. Det er ikke nødvendigt, at Amnesty bruger sine kræfter i den sag. Der er ikke meget i Amnestys arbejde mod sult og fattigdom, som er årsagen til uretfærdigheder, som foregår i verden - jeg hører ikke om den slags sager. Hvorfor ikke tale fattigdom, skolegang osv. i forhold til My Body My Rights.

Trine Christensen: Det er rigtigt, at der er nogle stærke LGBT-organisationer rundt om i verden, hvor vi har brugt meget tid på kapacitetsopbygning. Det er noget af det fremmeste, vi kan gøre – at styrke organisationer, der er under stort pres. Piger og kvinders seksuelle og

reproduktive rettigheder handler også om fattigdom. Det er de fattige, der får deres rettigheder krænket. De, der er fattige, er også de, der bliver diskrimineret.

I Nepal snakker vi både om uddannelse og fattigdom. Men vi skal holde fast i, hvad AI's added value er, for der er mange organisationer, der beskæftiger sig med fattigdomsbekæmpelse. Vi ved noget om diskrimination.

Claus Høxbro: Der er i eftermiddag en arbejdsgruppe, der handler om, hvilke emner der skal opprioriteres og nedprioriteres.

Kristoffer Nilaus Olsen: I materialesamlingen er der en nedbrydning af posterne, hvor man kan se, hvad pengene bruges til. Langt størstedelen af udgifterne går til at lønne de folk, der skaffer medlemmerne. Vi har også udgifter til kontor og også til nogle IT-løsninger, der kan hjælpe med at skaffe flere medlemmer.

Inge Andersen: Jeg har hørt, at nogle organisationer samler ind på Roskilde Festival. Har Amnesty prøvet det?

Trine Christensen: Vi har været på Roskilde nogle gange. Lars har endda holdt tale fra Orange Scene. For nogle år siden var vi der i forbindelse med en kampagne om tvangsrydninger. Vi har også været der og lavet research om diskrimination af romaer og havde et samarbejde med Roskilde om, hvordan de kan forhindre den diskrimination, som fandt sted.

Jan Kjær: Jeg har to spørgsmål. Jeg har været medlem i mange år – kan jeg få skrevet ind i databasen, at jeg ikke vil kontaktes? Når vi siger, vi har 87.000 medlemmer, hvor mange har vi så i basen – hvor mange kontakter vi? Facere tilbyder Amnesty for 200 kroner om måneden? Oplyser vi folk om, at de kan nøjes med 195 kr. (medlemskontingent)?

Anne Frimodt-Møller: Ja, man kan sagtens sige, at man ikke ønsker at blive ringet op. Det er dyrt at spørge folk, vi aldrig har talt med, så det giver bedre mening at spørge nogen, vi før har været i kontakt med.

Kristoffer Nilas Olsen: Det skal være muligt at frasige sig henvendelser. Vi har ringet til tilfældige og det har ikke givet gode resultater. Vi er ret straight med, at vi gerne vil have folk til at støtte os. Man kan altid diskutere graden af, hvor meget vi skal gøre opmærksom på, at det er muligt at give medlemskontingent.

Herefter blev beretningerne taget til efterretning og årsregnskabet godkendt.

6. Præsentation af kandidater til bestyrelsen og gennemgang af eftermiddagens workshops

Hver kandidat brugte to minutter til at redegøre for, hvorfor de skulle vælges til hovedbestyrelsen. CH præsenterede de formelle rammer for afstemningen.

Kandidater på valg:

Minna Højland

Maria Grabowski Kjær

Line Laudrup

Jakob Silas Lund

Sophie Jo Rytter

Sophia Wathne

Mariann Bille Petersen fra Frøslevudvalget hilste fra de øvrige medlemmer af udvalget. Hun fortalte, at hvis nogle har mulighed for at bruge en uge, var det en god idé at blive kustode i Frøslevlejren, der har 7000-900 besøgende. Relevansen for menneskerettighederne kan man ikke komme udenom.

Katrine Flindt fra Lifeline opfordrede folk til at deltage i Lifeline og fortalte, at de dagen forinden indsamlede 15.000 underskrifter.

Birgit Ostfeld fra Amnestygruppen mod tortur fortalte, at gruppen havde et cafébord, hvor man kunne melde sig som aktiv. Man modtager en sag om ugen, en brevaktion eller en aktion, man kan deltage i elektronisk. Man sender breve til ministre, fængslet etc. Og det er altid sager, som handler om tortur. Hun fortalte, at hun får mange breve retur, så hvis nogle ikke modtager sager, kan det være derfor.

Claus Høxbro orienterer om at der efter frokosten vil være fællessession om Amnestys to nye globale kampagner "My Bobby My Rights" og "STOP tortur".

Søndag den 27. april

7. Landsmødet genoptages

Claus Høxbro bød velkommen tilbage og præsenterede dagens program.

Jan Christensen fra Amnestygruppen om Børn fik ordet: FN's børnekonvention fylder 25 år den 20. november, og han gjorde opmærksom på, at der ude bag stemmeboksen var en liste, man kunne skrive sig på, hvis man ønskede at deltage i brevaktioner.

Valg af revisor. Det nuværende revisionsfirma Beierholm blev valgt.

Kontingentsats: kontingentet enstemmigt vedtaget uændret, som anført i forslaget.

Ungdomskontingent:	50 kr. pr. år
Studerende, arbejdsløse og pensionister:	195 kr. pr. år
Fuldt betalende medlemmer:	295 kr. pr. år
Livsvarigt medlemskab:	2.950 kr.

Tid og sted for landsmøde 2015: 24.-25. april på Hotel Nyborg Strand

8. Vedtagelse af landsmødeudtalelse og debat

Pressechef Ole Hoff Lund præsenterede landsmødeudtalelsen (se bilag 2), og der blev efterfølgende åbnet op for kommentarer fra salen:

Hans Hüttel kom med få sproglige rettelser, som blev indskrevet i landsmødeudtalelsen.

Tina Hüsigg: Kunne man have en fodnote med hvilke medlemmer, der er med i CAUSE?

Ole Hoff-Lund: God idé, det skriver vi

Hasse Tønsberg: I linje to efter kommaet står der "som den amerikanske" - vil rette det til "bl.a.", da et ikke kun er den amerikanske efterretningstjeneste.

John Olsen: Skal det gøres tydeligt, om det er AI Danmark eller internationalt?

Ole Hoff-Lund: Ja, det gør vi.

9. Afrapportering fra workshoppen om sexarbejde

Stinne Bech fra sekretariatet fremlagde hovedpunkterne fra workshoppen om sexarbejde:

Den interne proces:

Det internationale sekretariat (IS) sendte i 2013 et udkast til en Amnesty-position på sexarbejde i høring i den globale bevægelse, Amnesty International har INGEN holdning til sexarbejde, før den globale proces er slut.

Hovedbestyrelsen afgav 1. april 2014 første kommentar til IS. Efter konsultation med medlemmer og eksterne aktører afgives endnu en kommentarrunde til IS.

På Chairs Assembly-mødet i juni diskuteres AI's holdning.

På den internationale generalforsamling (ICM) i august 2015 tages der beslutning om politikken.

Politikudkastet plæderer for, at Amnesty går ind for en afkriminalisering af sexarbejde. Det betyder en afkriminalisering af salg af sex, en afkriminalisering af køb af sex samt en afkriminalisering af at tjene penge på andres salg og køb af sex – det vi i Danmark kalder rufferi. Derudover skal love sikre sexarbejders selvbestemmelse, adgang til sundhed, foreningsfrihed, sikre arbejdsforhold, beskyttelse mod tvang og vold

Udkastet fastholder naturligvis, at børneprostitution og menneskehandel fortsat skal være forbudt.

Politikudkastets argumenter for afkriminalisering er, at man ved en afkriminalisering bedre sikrer sexarbejders rettigheder, herunder adgang til sikre arbejdsforhold, beskyttelse mod vold og adgang til sundhedsydelser.

Papiret ser sexarbejde som frivillig sex mellem samtykkende voksne, selvom det dog også anerkender, at fattigdom og andre strukturelle årsager, har indflydelse på om en person vælger at blive sexarbejder.

I papiret fremhæves også, at sexarbejde giver fx mennesker med handicap adgang til sex og dermed er papiret tæt på at argumentere for, at mennesker har ret til sex.

I en dansk kontekst vil politiudkastet betyde, at Amnesty Danmark skulle støtte at rufferi-paragraffen ophæves, afvise forslag om forbud mod at købe sex og vælge at støtte anden regulering (ex. dagpengeret).

I første omgang har Hovedbestyrelsens svaret IS, at man ikke tager endelig stilling før konsultation, men overordnet støtter tanken bag politikudkastet, hvis der kommer ændringer.

Hovedbestyrelsen ønsker en politik, der fokuserer mere på sexarbejderes rettigheder og argumentation bør i højere grad være baseret på menneskerettighedskonventioner og ikke på argumenter i stil med at køb af seksuelle ydelser er en menneskeret, hvilket det ikke er. Hovedbestyrelsen ønsker også, at der kommer større fokus på sikring af mulighed for at forlade sexarbejde.

Vi står stadig med mangel på dokumentation for positive effekter ved afkriminalisering.

Stinne Beck gav tilbagemelding fra session om afkriminalisering af sexkøb, der fandt sted lørdag kl. 14.00

Argumenterne for og imod afkriminalisering af køb og salg af sex:

For politikudkastet:

- Fokus på det frie valg. Man skal have lov at sælge seksuelle ydelser, hvis man ønsker det. Uden fordømmelse.
- Fokus på at skabe sikre arbejdsforhold, sundhed, fagforening, beskyttelse fra politi.
- Det skal være lovligt at ansætte telefondame eller evt. vagt for at kunne beskytte sig som sexarbejder

- Bekæmpe strukturelle årsager til sexarbejde og sikre mulighed for at forlade prostitution
- Politikudkastet mangler evidens og dokumentation ift. konsekvens af afkriminalisering af sexkøb
- Skal baseres på menneskerettighedskonventionerne og på grundig forskning

Imod politikudkastet:

- Vigtigt at skabe holdningsændring via kriminalisering af kunden
- Menneskerettigheder giver ikke adgang til sex, bør ikke være argument for Amnesty
- Flere var i tvivl om, hvad Amnesty skal mene om afkriminalisering af sexkøb

Claus Høxbro præsenterede temaerne for to vejledende afstemninger.

1. Skal Amnesty støtte afkriminalisering af salg af sex?
2. Skal Amnesty støtte afkriminalisering af køb af sex?

For hver af de to afstemninger kan man stemme enten ja, nej eller undlade at stemme. Ved at undlade at stemme så vil man i det væsentlige støtte Amnestys nuværende politik.

Det blev understreget, at der ikke tælles stemmer op, at der alene er tale om en vejledende afstemning, som skal medvirke til at give en umiddelbart retningspil for forsamlingens holdning.

1. AD 1 Skal Amnesty støtte afkriminalisering af salg af sex?
 - Ja – en del
 - Nej – få
 - Blank – en del
2. Ad 2 Skal Amnesty støtte afkriminalisering af køb af sex?
 - Ja – en del
 - Nej – meget få
 - Blank – mange, flere end en del

Forsamlingen gav udtryk for, at en vejledende afstemning ikke er vejen frem, da deltagerne mangler viden til reelt at kunne forholde sig til spørgsmålet.

10. Afrapportering fra sessionen om den internationale strategi

Hans Hüttel fortalte om sessionen omhandlende det internationale strategiarbejde. Der blev snakket om, at Amnesty skal holde sig til de emner, der giver største effekt og som er relevante ift. aktivisme. (referat fra sessionen er vedlagt som bilag 4)

Forslag til emner, der skal prioriteres:

- "Amnesty classic" – mere fokus på staters vold og på civile og politiske rettigheder
- Børns rettigheder
- Overvågning og menneskeretslige problemstillinger med hensyn til internet
- Empowerment i syd/ øst og retten til uddannelse
- People on the move (flygtninge, migranter)
- Virksomheders ansvar

Spørgsmål fra salen:

Ole Ankjær Madsen: Jeg kan gå ind for det her som visioner, men vi bliver da nødt til at prioritere, og det kan jeg da ikke gøre på baggrund af det her. Det kræver fordybelse. Jeg kan ikke her og nu tage stilling til en prioritering.

Claus Høxbro: Der er tale om et første udkast, og her må man gerne drømme. Det er lidt uforpligtende, og man skal ikke finde pengene nu. Når det bliver overført til en strategiplan, så skal vi gøre det. Virkeligheden skal nok komme til os.

Hans Hüttel: Der er tale om en tilfældig rækkefølge af emnerne.

Forslag til emner, der skal inddrages:

- Grundlæggende rettigheder, specielt krænkelse af adgang til vand, sanitet og skolegang i Syd og retten til vand

- Emner, der skal nedprioriteres – for vi kan ikke alt
- Emner, der ikke giver added value – de emner, andre organisationer er bedre til
- Emner, der ikke er relevante
- Emner, der ikke er så vigtige lige nu (f.eks. samvittighedsfanger)
- Fattigdomsrelaterede problemer kan ses som problemer som diskrimination eller ytringsfrihed

11. Debat og afstemninger

Landsmødet genoptages.

Der blev fundet ekstra frivillige stemmetællere.

Claus Høxbro: Vi skal videre med den fremtidige strategiplan. Der er flere, der har anbefalet, at vi ikke tager flere vejledende afstemninger på et grundlag, der ikke er informeret nok.

Claus Høxbro opfordrede deltagerne til at komme med bud på emner, der kan tages op i den videre strategiplan. Det vil blive taget videre i strategiprocessen, og hovedbestyrelsen vil forholde sig til det. Det er stadig et meget foreløbigt stadie.

Der blev åbnet op for fri debat i salen.

Kurt Mikkelsen: Vi snakkede whistblowere på en session i går, og vi snakkede om, hvordan man kan gøre det mere acceptabelt og mindre strafbart at være whistblower. Vi snakkede om, at Amnesty International kunne arbejde for en neutral ombudsmand-lignende institution, som folk kan henvende sig til uden frygt, hvis man har noget, der skal frem i offentligheden

Kirsten Jensen: Amnesty skal fortsætte arbejdet med samvittighedsfanger. Det skal fortsat være et indsatsområde. Det er relativt nemt at profilere sig på, så jeg mener bestemt det skal være et højt indsatsområde.

Claus Høxbro: Grunden til, at det kom frem på workshoppen i går, er, at vi om ikke har sejret os ihjel, så er der rent faktisk langt færre samvittighedsfanger i verden - det var baggrunden for, at det kom på listen. Det er noteret, at mange her ikke mener, det skal nedprioriteres.

Hilde Buys: Hvis vi kigger på børnesagen med Solhaven - hvordan kan det lade sig gøre i så mange år? Om vores whistleblowere er den nye form for samvittighedsfanger, for det er forældre, der har klaget over forhold, mistet samvær osv. Måske har samvittighedsfanger skiftet genre, fordi I har lavet en indsats. Whistleblowere er et emne.

Christina Bundgaard: Jeg var til workshop om børn og unge i sikrede institutioner. At man kan bruge så meget psykisk og fysisk vold og terror mod børn, gjorde mig vred. Det er forfærdeligt, det er noget, der virkelig skal strammes op på.

Carsten Fenger: Vi kan se, at menneskerettigheder ikke er en statisk ting - f.eks. samvittighedsfanger. Jeg vil gerne have et punkt, der hedder menneskerettighedernes fremtid - vi skal sætte fokus på, hvor vi bevæger os hen ad.

Fariba Bahambari, Odense; Hvis man husker på, hvad der skete ved det arabiske forår. De manglede de basale ting og viden om rettigheder, fordi de bor i et fattigt samfund. Det er vigtigt at oplyse i disse lande. Vi skal arbejde for menneskerettigheder i disse fattige lande for at sikre de basale behov.

Claus Høxbro:: Jeg hører dig sige, at man skal arbejde med forudsætningen for, at man kan have menneskerettigheder.

Aaliyah Shaheen: Jeg stillede et spørgsmål om drengeomskæring i går, og der sagde I, at man ikke kunne forholde sig til det. Men jeg synes det er rigtig vigtigt, fordi det er en krænkelse af børns rettigheder. Det er utroligt, at man skærer raskt væv af raske børn. Det

koster liv, sidste år døde et barn i Norge. Det er barnets tarv, der bør stå øverst. De har også religiøs frihed, derfor skal det tages op.

Niels fra Slagelse: Det var det samme tema, jeg ville tage op. Der er faktisk mange skader som følge af drengemoanskæring. Det er vigtigt AI tager stilling til det også.

NN: Jeg vil gerne bakke op om, at vi forholder os til børn på døgninstitutioner, hvis det står så grelt til, som vi hørte i går. Jeg synes, vi skal samarbejde med bl.a. Red Barnet og andre. Vi har regler for mange ting, men vi har ingen regler for, hvor længe børn må sidde isoleret i stuearrest, hvis de har talt grimt til en pædagog - eller ikke uddannet pædagog. Og så vil jeg sige, at diskussionen om prostitution er kompliceret at rode sig ind, for det handler også om handel med børn.

John Olsen: Når man er i statens varetægt, udsættes man for grove krænkelser. Amnesty skal sikre menneskerettigheder i statens varetægt og der skal være fokus på fængslede rettigheder.

Mette Sommer: vil have rent vand med på listen: Det er essentielt, at alle mennesker har adgang til rent vand. Omkring varetægtsfængslinger - er det ikke ulovligt med så lange perioder, de lader folk sidde der? Er det ikke et område, vi skal i gang med igen? At det sker i mit eget land - det er ubehageligt.

Claus Høxbro: Varetægtsfængsling er bestemt ikke glemt og nedprioriteret, det er selvfølgelig et fokusområde. Men lad os sætte det på referatet.

Ann Margreth Date : Børn skal sikres i lukkede afdelinger. Skal også gøres i virksomheder, for de fleste er privatejede og lederne ansætter hvem de vil. Dobbeltkontekst i det spørgsmål.

Tina Hüsig; Jeg er bekymret over arbejdet med samvittighedsfanger - hvem prioriterer dem, hvis vi ikke gør? Hvem gør det udover Amnesty?

Charlotte Porsgaard: Ift. institutioner: Jeg synes tit i debatten, at der er argument om, at man har ufaglært personale. Der er mange penge i den branche, især privatstyrede. Paradoks i at man ikke kan ansætte udannet personale samtidig med, at de tjener skyhøje penge på det der.

NN: Det er på lokalt plan. Altså i Danmark. Og det kommer sig af, at jeg i går tænkte meget over det, da vi fik hørt de nyopstillede kandidater til hovedbestyrelsen. Og jeg tænkte "Hold kæft nogle cv'er, de har". Jamen det er jo ikke løgn. Der er jo ingen af os andre herinde, der kunne stille op til valget og konkurrere med dem. Der er ingen af os, der ville blive stemt på. Det tror jeg ikke på.

Jeg tænker også på en såkaldt "arbejder". Hvordan skulle han/hun kunne konkurrere med dem? Og det kan altså godt forurolige mig lidt, hvis Amnesty får sådan en social slagside, at vi ender med at blive sådan en akademisk forening.

Jamen jeg mener det virkelig alvorligt, for hvis jeg ser på deltagerne her, så vil jeg vædde på, at de fleste her er veluddannede, og der er mange akademikere også. Jeg ser på alle de pragtfulde unge mennesker, der er her, som virkelig brænder for sagen. Det er jo studerende alle sammen. Hvor mange lærlinge er der?

Jeg mener altså helt ærligt, at Amnesty skal altså gå ind i en strategi, der handler om at få fat i andre end os velbjærgede. Og jeg mener, det kan gøres på den måde for eksempel, at man tager ud på erhvervsskoler og bringer det fantastiske budskab ud. For de kender ikke til det, de unge mennesker derude. Man skal på større arbejdspladser og bringe budskabet ud til såkaldte "arbejdere", så det ikke kun er os bedrestillede, der skal styre Amnesty. Jeg synes, det er en vigtig strategi fremover. Også for at få nye medlemmer. Tak.

Nina Monrad Boel: Jeg vil bare sige, at fra hovedbestyrelsens side, der lægger vi virkelig meget vægt på diversitet og vi kan kun opfordre jer alle sammen til at stille op. Vi har virkelig ledt med lys og lygte efter at få så mange kandidater som muligt, og vi har virkelig prøvet at prikke i Amnesty-grupper, og hvem vi ellers havde i netværk. Og vi vil jo virkelig gerne have, at der er folk fra - altså elever og folk med andre uddannelser og især vil vi rigtig gerne have, at der bliver en større geografisk spredning, fordi det problem, vi har lige

nu, er, at der er mange fra København. Og vi vil jo rigtig gerne have nogen fra Sønderjylland og Nordjylland, og vi har heldigvis Henrik fra Fyn. Men altså der er jo mange, der er mange parametre, og vi vil også rigtig gerne have nogen, der er lidt ældre, for der er jo også mange af os, der er meget unge. Så vi kan virkelig kun opfordre – jeg tror ikke folk i denne her forsamling stemmer efter cv'er. Jeg tror folk også stemmer meget efter, hvor man kommer fra og hvem man repræsenterer i Amnesty-sammenhæng, og jeg tror, det er det, der betyder noget her og ikke så meget cv'et.

Trine Christensen svarer på spørgsmål om vand: Det med vand har været diskuteret på internationalt plan. Det har været undervejs nogle år. Den internationale bestyrelse er i gang med analysearbejde, som skal udkomme inden 2015.

NN: Vi skal sikre, at Amnesty ikke bliver akademisk kaffeklub. Vi er en række foredragsholdere, der er især på skoler og gymnasier. Her er jyder ikke så velrepræsenteret - jeg vil bare minde om det.

Tina Christensen: Ift. rent vand- kan vi udvide det til ren luft og ren natur? Ift. fx Kina

Mathilda Feldthaus: vil have fokus på etniske minoriteter. Situationen i Ukraine - ift. stat, individ og etniske minoriteter i Europa.

Claus Høxbro: Lad os sætte minoritetsrettigheder på. Tak for jeres input.

Katrine Flindt fra sekretariatet gik på scenen og takkede for fine snakke om Lifeline. Alle, der var tilmeldt Lifeline, rejste sig op.

Claus Høxbro takkede af og roste medlemmerne for en engageret stemning.

Claus Høxbro erklærede dernæst landsmødet for suspenderet i tidsrummet, hvor gæstetalerne er på scenen. Gæstetalerne er ikke en del af det formelle landsmøde.

(Kronprinsesse Marys tale er vedlagt som bilag 5)

11. Præsentation af den nye bestyrelse, FØU og stemmer

Landsmødet genoptages.

Der skal vælges 3 nye hovedbestyrelsesmedlemmer for 2 år.

Herudover vælges 1 suppleant for 1 år.

MHJ præsenterer resultatet af valg til hovedbestyrelse:

Minna Højland (145 stemmer)

Maria Grabowski Kjær (26 stemmer)

Line Laudrup (34 stemmer)

Fatima Madsen (130 stemmer)

Jakob Silas Lund (147 stemmer)

Sophie Jo Rytter (112 stemmer)

Sophia Wathne (53 stemmer)

Den nye hovedbestyrelse:

Mads Hyuk Jørgensen (formand)

Nina Monrad Boel (næstformand)

Kristoffer Nilaus Olsen (kasserer)

Fatima Madsen

Henrik Mikaelson

Minna Højland

Jakob Silas Lund

Sophie Jo Rytter (suppleant)

Det nye FØU:

Carsten Fenger 1 år

Ib Ketelsen , 2 år

Niels Erik Markussen, 1 år

Martin Stabell, 2 år

De valgte har trukket lod om hvem der skulle sidde i 2 år og hvem der skulle sidde i FØU for 1 år.

Mads Huyk Jørgensen siger farvel og tak til to personer i hovedbestyrelsen: Lasse Hvid Jørgensen og Jes Nysten

Den afsluttende event, hvor alle skulle ligge en brik i et puslespil til kampagnen My Body My Rights blev præsenteret af Joakim Hesse Lundström.

Mads Huyk Jørgensen afslutter landsmødet.

BILAG 1: SALIL SHETTYS HILSEN TIL AMNESTY DANMARK

Godaften Amnesty Danmark

Det er en stor glæde at kunne tale til jer i dag på jeres landsmøde. Jeg er virkelig ked af ikke at kunne være personligt til stede sammen med jer – det ville jeg have elsket.

Medlemmer og aktivister som jer udgør virkelig ryggraden i vores bevægelse. I er vores ambassadører og med jer i ryggen, kan vi formidle sandheden til magthaverne.

Så I bør være meget stolte af jer selv, især eftersom vi i år lancerer Stop Tortur kampagnen, hvor I har magten til at stå mellem torturbøddlen, og de der bliver tortureret.

Så sent som i denne uge oplevede jeg endnu en gang Amnestys unikke kraft under et besøg i Tyskland. Jeg delte platform med Alison Coomb, en modig advokat fra Cameroon. Hun har brugt ti år på at forsvare LGBT personer i et land, hvor sex mellem folk af samme køn er ulovligt, og kan medføre en straf på op til 5 års fængsel. Alison fik en pris af Amnesty Tyskland, og da hun beskrev den støtte, hun og andre menneskerettighedsforkæmpere havde modtaget fra Amnesty, talte hun om prisen som – og jeg citerer – ”en pris for håb.”

Samme dag mødtes den tyske generalsekretær og jeg med Kansler Merkel, hvor vi diskuterede en bred vifte af emner som Europas behandling af migranter og situationen i Ukraine. Og jeg tænkte, dette viser virkelig, hvor godt et stykke arbejde Amnesty gør, at vi havde så meget kvalitetstid med Kansleren, en af de mest magtfulde ledere i Europa.

Vores arbejde med LGBT rettigheder i Afrika og krisen i Ukraine er en del af vores brede menneskerettighedsdagsorden. Vi fortsætter vores arbejde i Syrien, CAR, og Sydsudan. Og så lancerede vi selvfølgelig for nylig My Body My Rights kampagnen. Jeg var i Nepal for at lancere kampagnen. Jeg var meget glad for, at den blev lanceret – ikke i New York eller London – men i en landsby i Nepal, hvor kvinder tvinges til at gifte sig, mens de stadig er børn, og til at få alt for mange graviditeter imod deres vilje. Og så lider de af sygdommen nedsunket livmoder, og det er virkelig ydmygende den måde, hvorpå vold i hjemmet og diskrimination mod kvinder har medført, at over en halv million kvinder lider af nedsunkne livmødre.

Dette er blot nogle få af de kampagner, hvor vi har brug for jer som Amnesty medlemmer til at drive og levere resultater sammen med os.

Skriv for Liv maraton er et fantastisk eksempel på den kraft, vi kan levere, og de resultater som vi kan skabe sammen. Og jeg ved, at Amnesty Danmark var helt utrolig i december måned. De appeller som gik ud fra over 2,3 millioner mennesker via email, Twitter, breve og fax fra hele verden. Så tak for alt jeres arbejde, bliv endelig ved og få endnu flere med til næste gang. Jeg ved, I kan gøre det!

For at levere på vores vigtige menneskerettighedsdagsorden, arbejder vi konstant på at udvikle og ændre, det vi arbejder på – også på de indre linjer. Jeg vil kort berøre, hvordan det går med to af de områder.

Den første er naturligvis det globale transitionsprogram, eller Moving Closer to the Ground, som vi i de sidste 12 måneder har implementeret i Afrika med det formål at øge effekten af vores menneskerettighedsarbejde. Vores medarbejdere er nu organiseret i større teams med research, kampagne, kommunikation og aktivisme – hvor alle arbejder sammen for at skabe de menneskerettighedsresultater, som vi ønsker at se igennem de regionale kontorer.

Dette tillader os at arbejde meget tættere sammen med lokale partnere, rettighedshavere, ofre, lokale medier – de mennesker der oplever krænkelserne. Og særligt at kunne reagere meget mere effektivt og hurtigt og til at arbejde endnu bedre som 'One Amnesty' – herunder at støtte lokale afdelinger.

Amnestys danske afdeling har støttet op om denne retning, og det har været alle tiders at have haft Lars med i vores globale lederteam. Han har bakket op om disse ændringer, og har været til stor hjælp med at bevæge Amnesty fremad, og han har hjulpet mig med at styre denne proces.

For det andet, vedrørende fundraising. Amnesty Danmark er den 8. største bidragsyder finansielt til det globale Amnesty. I er helt i front, og er med til at muliggøre god IS-ledet research, kampagner og opbygningen af Amnestys tilstedeværelse, mens vi søger at ændre og reorganisere os for at sikre en bæredygtig fremtid. Og igen, tak for det utrolige arbejde I gør.

Amnesty Danmark, husker jeg, tog en enorm risiko for at kickstarte F2F programmet for ca. 10 år siden. Det lykkedes for jer at gå fra et svindende medlemsgrundlag til en stor fundraisingsucces, da I nåede op på 100.000 medlemmer. Det sendte et stærkt signal til hele bevægelsen. I dag er fundraising meget mere accepteret. Man behøver ikke at føle sig

flov over det, og det at støtte Amnesty ER menneskerettighedsaktivisme. Og det er utroligt vigtigt i vores arbejde under denne operationelle plan og videre mod 2016.

På det internationale niveau opgraderer vi virkelig vores kapacitet til at øge vores fundraising, alt imens vi opfordrer andre afdelinger til at følge jeres eksempel. Vi er meget spændte på jeres ambitiøse planer om at jeres SMS Lifeline Urgent Action netværk skal vokse. Det går virkelig til hjertet af hvad Amnesty er, og når titusinder af Amnesty aktivister kan mobiliseres på få timer, kan vi få en enorm impact på jorden. Det er jeg slet ikke i tvivl om.

Jeg håber, at alle I der er til stede her, vil hjælpe med at sprede ordet, og vil hjælpe med at netværket bliver større. Hvis der er nogen af jer, der endnu ikke er medlemmer af Lifeline, så vil jeg opfordre jer til at tage jeres telefon nu. Det behøver ikke være en smartphone, det kan være hvilken som helst telefon. Og SMS Lifeline til 1220. Så let er det.

Afslutningsvis vil jeg nævne, at vi nu har begyndt diskussionerne om vores nye globale strategiske planer, som skal styre organisationen gennem vores næste udviklingsfase. Vi ser nu mod 2016-2019, en fireårs periode. Vi konsulterer med afdelinger for at identificere de vigtigste menneskerettighedsemner, som vi har brug for at tackle. Vi er sikre på, at I vil være aktive i diskussionerne, og vi ser frem til at høre jeres idéer fra Danmark og fra dette landsmøde.

Endnu en gang tak for alt jeres utrolige arbejde, jeres hårde arbejde – I er en meget vigtig del af vores vidunderlige bevægelse. Hver eneste ting I gør, gør en forskel. Jeg håber at se i hvert fald nogle af jer snart. Og 'hav en god fest i aften' – og en god aften med mange frugtbare diskussioner og en rigtig god 50 års jubilæumsfest næste måned.

Farvel for nu og tak

BILAG 2: LANDSMØDEUDTALELSE

Stop eksport af overvågningsudstyr til undertrykkende regimer

Mens verdens ledere, medier og ikke mindst helt almindelige borgere diskuterer konsekvenserne af den massive overvågning, som blandt andre den amerikanske efterretningstjeneste NSA udfører på globalt plan, så er der langt mindre fokus på eksporten af den teknologi, som gør det muligt at overvåge vores liv og færden ved at indsamle personfølsomme oplysninger og digitale fodspor.

Whistlebloweren Edward Snowdens afsløringer har kastet lys over et mørkelagt område af efterretningstjenesternes arbejdsmetoder, som fortjener at blive gransket til bunds både herhjemme og i en international sammenhæng. Men i samme ombæring bør verdenssamfundet forpligte sig til at holde avancerede overvågningssystemer og teknologier ude af hænderne på diktatorer og undertrykkende regimer.

Både før og under det arabiske oprør blev demonstranter, journalister og systemkritikere i en række lande i Mellemøsten og Nordafrika udsat for aflytning og overvågning, og mange blev udsat for tortur og fængsling for at have skrevet regeringskritiske kommentarer eller opfordret til protester via sms og e-mails.

Teknologien til overvågning stammer i vidt omfang fra vestlige virksomheder, der eksporterer avanceret overvågningsudstyr til ofte stærkt repressive regimer og diktaturer uden nogen begrænsninger. Disse teknologier gør regimer i stand til at knuse systemkritikere, indskrænke ytringsfriheden og undertrykke fundamentale rettigheder.

Amnesty International indgår i en ny, stærk koalition af menneskerettighedsorganisationer under navnet CAUSE – The Coalition Against Unlawful Surveillance Exports. Målet er at stille regeringer og private firmaer til ansvar for overgreb, som er direkte forbundet til den internationale handel med overvågningsteknologi, der i øjeblikket anslås at have en værdi af cirka 30 milliarder kroner om året.

Initiativet er sat i værk, fordi regeringer i stigende grad bruger spionsoftware og andet udstyr til at krænke retten til privatliv ved at overvåge vores online kommunikation. CAUSE dokumenterer sager, hvor overvågningsteknologi er blevet benyttet, ikke kun til at spionere mod folks privatliv, men også til at assistere regeringer med at fængsle og torturere deres kritikere.

Overvågningsteknologierne omfatter blandt andet:

- Malware, der muliggør indsamling af personfølsomme oplysninger fra diverse enheder.
- Redskaber, der bruges til at opfange telekommunikation.
- Spionudstyr, der bruges til at lokalisere mobiltelefoner.
- Aflytning af telefoner.

Amnesty International er bekymret over den stort set uregulerede globale handel med overvågningsteknologi og finder den ukontrollerede udvikling, salg og eksport af disse teknologier uforsvarlig. CAUSE har fremlagt detaljeret dokumentation om navngivne vestlige virksomheders eksport af forskellige overvågningsteknologier til lande som Bahrain, Brasilien, Elfenbenskysten, Egypten, Etiopien, Libyen, Nigeria, Marokko og Turkmenistan. Danske virksomheder udvikler og eksporterer også overvågningsudstyr, og flere virksomheder erkender, at de ikke ved, hvor deres produkter ender gennem diverse mellemhandlere.

På den baggrund opfordrer Amnesty den danske regering til at rejse problemet i EU og FN for på sigt at etablere et juridisk grundlag, der beskytter vores online-rettigheder – både når det gælder internetovervågning og firmaers eksport af overvågningsprodukter.

BILAG 3: VEDR. AMNESTYS HOLDNING TIL SEXARBEJDE

Afkriminalisering af sexarbejde eller ej? Hvad skal Amnesty mene?

Den interne proces

- Det internationale sekretariat (IS) sendte i 2013 et udkast til en Amnesty-position på sexarbejde i høring i den globale bevægelse
- Amnesty International har INGEN holdning til sexarbejde før den globale proces er slut
- Hovedbestyrelsen afgav 1. april 2014 første kommentar til IS
- Efter konsultation med medlemmer og eksterne aktører afgives endnu en kommentarrunde til IS
- På Chairs Assembly-mødet i juni diskuteres AI's holdning
- På den internationale generalforsamling (ICM) i august 2015 tages der beslutning om politikken.

Politikudkastet: Afkriminaliser sexarbejde

- Afkriminalisering af salg af sex
- Afkriminalisering af køb af sex
- Afkriminalisering af at tjene penge på andres salg og køb af sex
- Love skal sikre selvbestemmelse, adgang til sundhed, foreningsfrihed, sikre arbejdsforhold, beskyttelse mod tvang og vold
- Børneprostitution skal være forbudt
- Menneskehandel skal være forbudt

Politikudkastets argumenter for afkriminalisering

- Afkriminalisering sikrer sexarbejderes rettigheder, herunder adgang til sikre arbejdsforhold, beskyttelse mod vold og adgang til sundhedsydelse
- Sexarbejde = frivillig sex mellem samtykkende voksne
- Fattigdom og andre strukturelle årsager har indflydelse på om en person vælger at blive sexarbejder

- Sexarbejde giver fx mennesker med handicap adgang til sex - tæt på at argumentere at mennesker har ret til sex

Hvad vil politikudkastet betyde i en dansk kontekst?

- I Danmark er sexarbejde lovligt, men det er ulovligt at tjene penge på andres sexarbejde – såkaldt rufferi

Hvis politikudkastet vedtages vil Amnesty skulle:

- Støtte at rufferi-paragraffen ophæves
- Afvise forslag om forbud mod at købe sex
- Kunne vælge at støtte anden regulering (ex. dagpengeret)

Hovedbestyrelsens første svar til IS

- Hovedbestyrelsen(HB) tager ikke endelig stilling før efter konsultation men støtter overordnet tanken bag politikudkastet, hvis der kommer ændringer
- HB ønsker en politik, der fokuserer mere på sexarbejderes rettigheder
- Argumentationen bør i højere grad være baseret på menneskerettighedskonventioner. Køb af seksuelle ydelser er ikke en menneskeret
- Større fokus på sikring af mulighed for at forlade sexarbejde
- Mangel på dokumentation for positive effekter ved afkriminalisering
- Hvorfor skal Amnesty skal stilling til dette spørgsmål netop nu?

Tilbage melding fra session lørdag kl. 14.00

For politikudkastet

- Fokus på det frie valg. Man skal have lov at vælge at sælge seksuelle ydelser hvis man ønsker det. Uden fordømmelse.
- Fokus på at skabe sikre arbejdsforhold, sundhed, fagforening, beskyttelse fra politi

Kommentar til politik udkastet

- Menneskerettigheder giver ikke ret til sex, bør ikke være argument i Amnestys politik
- Det skal være lovligt at ansætte telefondame, vagt etc. for at beskytte sig som sexarbejder

- Bekæmpe strukturelle årsager til sexarbejde og sikre mulighed for at forlade prostitution
- Politikudkastet mangler evidens og dokumentation
- Skal baseres på menneskerettighedskonventionerne og på grundig forskning
Imod politikudkastet
- Vigtigt at skabe holdningsændring via kriminalisering af kunden
- Flere var i tvivl om hvad Amnesty skal mene om kriminalisering af sexkøb

**Skriftlige kommentarer og spørgsmål til Hovedbestyrelsen kan sendes til
nmboel@amnesty.dk**

BILAG 4: NOTER VEDR. NY STRATEGI

Diskussionsgruppe om international strategi 2016-2019

Ordstyrer: Hans

Referent: Hans

Mads fortalte om processen for arbejdet med den kommende ISP.

Der er 4 faser; vi er lige nu i slutningen af første konsultationsfase med analyse og input til prioriteter og nødvendige til- og fravalg.

Dan holdt et oplæg om de strategiske mål fra den gamle ISP, der blev vedtaget i 2009. Der foreligger et (udkast til) sekretariatets vurdering af de nuværende prioriteter. Desuden tales der også om kriterier for prioritering og om hvordan vi kan få færre, klare mål der virkelig kan gøre en forskel. Begge emner er genstand for HB-mødet den 8.-9. maj. Men diskussionsgruppens holdninger vil også være et input hertil. Diskussionen blev struktureret således:

Emner, vi skal opprioritere:

- "AI Classic", mindre fokus på ØSK og mere fokus på staters vold
- Børns rettigheder (staters vold mod børn – tortur mv.)
- Overvågning og menneskeretlige problemstillinger mht. Internet – både Nord og Syd
- Empowerment i syd/øst og retten til uddannelse; MR-undervisning som led i *Moving Closer To The Ground* og kapacitetsombygning
- *People On The Move* (migranter, flygtninge)
- Virksomheders ansvar, ikke begrænset til *Demand Dignity*-aspektet; mange virksomheder findes i det globale Nord og har deres investorer der, hvor AI samtidig har sin største medlemsandel.

Emner, vi skal inddrage:

- GMO/landbrugsformer, der krænker menneskerettighederne
- Grundlæggende rettigheder, specielt krænkelser af adgang til vand, sanitet og skolegang i Syd og Retten til vand er central i en del konflikter, der giver anledning til MR-krænkelser

(bl.a. i Israel/Palæstina).

I diskussionen kom der en række vurderinger af de kriterier, der bør gælde i

prioriteringerne. Mange

gav udtryk for at vi skal arbejde med det, vi er gode til og som skaber impact (jf. erfaringer)

og er

relevante. Det er vigtigt at fastholde en klar identitet for bevægelsen.

Emner, vi skal nedprioritere:

- Emner, der ikke giver *added value* – de emner, andre organisationer er bedre til.
- Emner, der ikke er relevante
- Emner, der ikke er så vigtige nu (et eksempel kunne være samvittighedsfanger)
- Fattigdomsrelaterede problemer kan forstås som problemer i andre sammenhænge (f.eks. som problemer om diskrimination eller ytringsfrihed)

Der var uenighed om vigtigheden af ØSK-arbejdet. Nogle udtrykte undren over at emner, som for nylig er blevet nævnt, ikke er med.

BILAG 5: GÆSTETALER / HKH KRONPRINSESSE MARY

Lars Normann Jørgensen: Indledningsvis, vil jeg byde velkommen til Deres Kongelige Højhed, Kronprinsesse Mary, til handels- og udviklingsminister Mogens Jensen som gæstetalere på Amnestys landsmøde 2014.

Amnestys arbejde for kvinders og pigers menneskerettigheder, går mange år tilbage.

I 2004 lancerede vi den globale kampagne STOP VOLD MOD KVINDER. Vi ønskede at bryde tabuet om den vold, som kvinder udsættes for i hjemmet.

Kampagnen satte også fokus på, hvordan kvinder under krig og konflikt udsættes for vold og voldtægt.

Nu lancerer vi så vores anden globale kampagne med fokus på kvinder og pigers rettigheder – MY BODY MY RIGHTS.

Her sætter vi fokus på piger og kvinders ret til at bestemme over deres egen krop. Det vil for eksempel sige:

Retten til selv at bestemme, hvem man skal giftes med, hvornår og hvor mange børn, man vil have, om man kan få hjælp af en læge ved sygdom, graviditet og barsel.

I Danmark tager de fleste disse valg for givet. Men rundt i verden ser det anderledes ud. Her er det staten, manden, familien eller lokalsamfundet, der bestemmer.

I 1994 afholdtes FNs internationale konference om befolkning og udvikling – i daglig tale kaldet ICPD. Her påtog verdens lande sig for første gang at overholde alle menneskers seksuelle og reproduktive rettigheder. Men realiseringen halter stadig her, 20 år senere.

Seksuelle og reproduktive rettigheder er under negativt pres. Mange regeringer og religiøse og konservative kræfter ønsker at begrænse dem yderligere.

Derfor er tiden inde til, at Amnesty engagerer sig mere intensivt i denne kamp.

Jeg vil gerne takke både Kronprinsesse Mary, og handels- og udviklingsminister Mogens Jensen for, at I er kommet her i dag for at fortælle os om arbejdet med kvinders og pigers rettigheder.

Kronprinsessen spiller en vigtig rolle som global fortaler for kvinder og pigers seksuelle og reproduktive rettigheder og sidder blandt andet i den internationale High level task force for

ICPD. Denne har til formål at skabe politisk vilje til at implementere de forpligtelser, landene blev enige om på FN konferencen i 1994.

Kronprinsessen er desuden protektor for FN's Befolkningsfond (UNFPA) og har rejst verden rundt for at sætte fokus på seksuelle og reproduktive rettigheder og sundhed.

Det er derfor med stor glæde, at jeg her i dag kan byde Dem velkommen på Amnestys talerstol.

Tale ved HKH kronprinsesse Mary

Jeg vil gerne sige tak for invitationen til at tale på Amnesty Internationals landsmøde om et emne, der ligger mig meget på sinde: "Retten til at bestemme over egen krop".

Og jeg vil gerne sige, hvor overordentlig glad jeg er for, at Amnesty med kampagnen "My Body My Rights" har taget dette emne op.

Sloganet rammer det helt centrale: At retten til at bestemme over sin egen krop er en fundamental menneskeret. For os i Danmark er det en selvfølge, men mange andre steder i verden er virkeligheden desværre en anden.

Inden dagen i dag er omme, bliver:

- 39.000 piger under 18 år tvunget ind i ægteskab.
- 8.000 piger udsat for omskæring.
- Og i dag vil 800 piger og kvinder dø af komplikationer i forbindelse med graviditet og fødsel.

Derfor er det særligt positivt, at Amnesty med sin kampagne vælger at sætte fokus på et emne, hvor der er stort behov for øget opmærksomhed.

Når man beskæftiger sig med seksuelle og reproduktive rettigheder udgør tal som disse en virkelighed, man må forholde sig til.

For vi må aldrig glemme, at det ikke bare er tal og statistikker.

Tallene repræsenterer rigtige mennesker og deres skæbner i verden i dag. Og det til trods for, at FN's Menneskerettighedserklæring og Kvinde-konventionen for længe har slået fast,

at retten til at bestemme over egen krop er en basal menneskeret. Det er en ret, der blev gentaget på den Internationale Befolknings- og Udviklingskonference i Kairo – kaldet ICPD – for 20 år siden.

Kairo-konferencen placerede kvinders rettigheder, herunder kvinders reproduktive rettigheder, i centrum for befolkningspørgsmål og bæredygtig udvikling.

Og 179 regeringer vedtog et banebrydende handlingsprogram, der netop havde til formål at flytte befolkningspolitikker og -programmer væk fra et fokus på befolkningsvækst og -statistikker og over imod et øget fokus på individet.

Med Kairo-programmet erkendte verden; at kun ved at opfylde individets menneskerettigheder, kan vi forbedre folks valgmuligheder i livet, forbedre deres dagligdag og give dem mulighed for at bidrage til udvikling og vækst.

Men hvad er egentlig seksuelle og reproduktive rettigheder? Og hvorfor er de så vigtige?

Seksuelle og reproduktive rettigheder omfatter som sagt retten til at bestemme over sin egen krop, det vil sige:

- retten til at træffe frie, oplyste og ansvarlige valg omkring ens krop, seksualitet og sundhed;
- retten til selv at bestemme om man vil giftes og i så fald med hvem og hvornår;
- retten til selv at bestemme om man vil have børn, hvornår man vil have dem og hvor mange børn, man ønsker at få;
- og retten til at leve et liv uden tvang, vold og diskrimination uanset hvilket køn man har.

Seksuelle og reproduktive rettigheder dækker også over retten til at modtage seksualundervisning. Til at gå gennem puberteten, ikke uden usikkerhed og spænding – for det vil vist altid være en del af at blive voksen – men med grundig viden om, hvilke forandringer der sker med en selv, med grundig viden om, hvordan man kan beskytte sig selv. Og ikke mindst med både viden om og styrke til at sætte egne grænser og kunne tage del i voksenlivet i det tempo, hvor man selv kan være med.

Seksuelle og reproduktive rettigheder dækker over, at alle – også unge – skal have adgang til og mulighed for at bruge prævention. De dækker over retten til en sikker abort i de lande,

hvor abort er lovlige praksis. Og de dækker over retten til adgang til sundhedsydelser og en sikker fødsel.

Disse rettigheder var fundamentet for Kairo-konferencen. Men her 20 år senere er den dagsorden stadig ikke virkelighed for flere hundrede millioner mennesker – og derfor er dagsordenen ikke mindre væsentlig i dag i forhold til at løse nogle af de mest presserende udfordringer i verden.

De dystre tal viser, at kun halvdelen af kvinderne i Afrika syd for Sahara føder med uddannet fødselshjælp, og graviditet og fødsel er den største dødsårsag blandt 15-19-årige piger i udviklingslande. Andre bliver mærket for livet, fordi en pigekrop naturligvis ikke er moden nok til at gennemgå en graviditet.

222 millioner kvinder har et såkaldt udækket behov for prævention. Det betyder, at de gerne vil undgå at blive gravide, men ikke bruger prævention. I teorien har disse kvinder naturligvis retten til at bestemme over egen krop. Men i praksis har de ofte hverken adgang til prævention eller muligheden for selv at bestemme, om de vil bruge det, fordi sociale normer eller forventninger fra deres mand eller svigermor sætter dem i en situation, hvor de reelt ikke har et valg.

FN's Befolkningsfond, UNFPA, arbejder med disse problemstillinger. Og som protektor for UNFPA deltog jeg i november i åbningen af fotoudstillingen "Too Young to Wed" på Københavns Universitet, hvor hjerteskrærende historier stod i skarp kontrast til 31 smukke fotos. Et af disse fotos kender I – selv hvis I ikke nåede forbi udstillingen. Jeg stødte nemlig på det igen på forsiden af et af Amnesty's medlemsblade.

Måske husker I historien bag billedet, for den er gruppevækkende:

På den prisvindende amerikanske fotograf Stephanie Sinclairs foto står 8-årige Tehani foran sin 19 år ældre mand og sammen med sin tidligere skolekammerat og hendes mand. Billedet er fra Yemen, hvor Tehani og veninden Ghada blev gift væk som 6-årig.

Fortsættelsen af deres livshistorie kender vi ikke, men hvis den nogenlunde følger det typiske billede for barnebrude, så har de to piger for længst sagt farvel til drømmen om

skolegang og uddannelse – og kan se frem til et liv med tidlig graviditet, dårligt helbred og dystre fremtidsudsigter.

Blikket i de to små pigers øjne er afventende, lettere bebrejdende.

Tehani og Ghada er født ind i en verden, der burde passe på dem og deres rettigheder, men som har svigtet. Og jeg tør dårligt tænke på det liv, de to piger er blevet budt af tilværelsen.

For nogle få måneder siden deltog jeg i FN's Kvindekommissionsmøde i New York. Det gjorde jeg som medlem af højniveau-panelet for ICPD.

Panelet blev dannet for at give en direkte og uafhængig stemme til seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder og for at bidrage til, at små piger som Tehani og Ghada også får mulighed for at leve deres liv, som de selv ønsker, for at udnytte deres potentiale og selv vælge, når det gælder livets store beslutninger.

I højniveau-panelet arbejder vi for at sikre, at disse emner får den plads de fortjener i post-2015 dagsordenen, der netop nu er til forhandling.

Vi har en unik chance for at få unge menneskers rettigheder sat på dagsordenen. Den mulighed skal vi gøre vores yderste for at udnytte. Vi har lige nu den største generation af børn og unge under 25 år i verdenshistorien. De udgør vores fremtid.

Desværre er dagsordenen frem imod markeringen af 20-året for befolkningskonferencen tilbageskuende i forhold til for 20 år siden. På sin vis kan man sige, at verden er blevet mere konservativ i dag. Vedholdende konservative kræfter bruger kulturelt, religiøst og traditionelt baserede argumenter til at afspore ethvert forsøg på at øge opmærksomheden omkring seksualitet og seksuelle rettigheder.

Seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder er fortsat et kontroversielt emne, og faktum er, at der er en betydelig modstand og opposition. Men netop derfor er det så vigtigt, at vi arbejder for at få det sat på dagsordenen også i de nye udviklingsmål, der følger efter FN's 2015 mål.

Jeg vil slutte af med at fortælle jer lidt om, hvad jeg har oplevet og lært.

Det har været en rejse – en chokerende og berigende rejse. Det begyndte med ordene fra en

kvindelig fødselslæge fra Tchad, som fortalte: "Når en kvinde bliver gravid i mit land, står hun med én fod i graven".

Jeg kunne ikke forstå, at en kvinde i vores tid skulle risikere at miste sit liv for at give liv. Jeg ville gerne vide mere, og i det forløb gik det op for mig, at mødredødelighed – selvom det er en af de stærkeste manifestationer af ulighed i et samfund – kun var toppen af isbjerget.

Personligt ved jeg, hvor privilegeret jeg har været ved mine egne fødsler: Fuld adgang til information, sundhedsydelse og kvalificeret fødselshjælp. Hvor privilegeret, er jeg blevet bekræftet i gentagne gange i de sidste mange år. Men det kom endnu tættere på, da jeg så frygten i blikket på to højgravide syriske kvinder i en flygtningelejr i Jordan sidste år.

De var ikke førstegangsmødre, så de var udmærket klar over risikoen ved en fødsel og havde før krigen født med adgang til dét, jeg havde. Heldigvis var UNFPA til stede med basal fødselshjælp i denne krisesituation – men sikke en skræmmende kontrast for dem.

Som en del af rejsen har jeg besøgt mange lande med store udfordringer på disse områder, og her har jeg mødt:

- unge piger, som er udstødt fra deres lokale samfund på grund af 'fistula' (alvorlige mén fra fødslen);
- mænd, som har mistet deres hustru under fødsel;
- kvinder i skjul fra deres voldelige mand;
- stigmatiserede HIV/AIDS ramte;
- unge, som kæmper for at bryde myter og formidle viden til andre unge om deres krop og deres rettigheder;
- enlige mødre i konfliktområder, som kæmper desperat for at forsørge ikke kun deres egne børn men også andre forældreløse familie-medlemmer.

Det er tydeligt, at der er alvorlige konsekvenser for individet og dets mulighed for at opnå dets fulde potentiale, hvor der er manglende respekt for fundamentale

menneskerettigheder.

Det frustrerende er, at vi ved hvad vi skal gøre! Vi ved, at adgang til seksuelle og reproduktive rettigheder redder mange liv. Vi ved, at når moderen overlever, så øges chancerne for, at hendes børn overlever, og for at både mor og børn kan deltage aktivt og produktivt i samfundets udvikling.

Vi ved også, at ligestilling og adgang til rettigheder, herunder seksuelle og reproduktive rettigheder, er en af grundpillerne i bæredygtig udvikling og i udviklingen af sunde og levende samfund. Mit engagement i fremme af seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder er drevet af ønsket om at bidrage til, at vi kan få omsat al den viden og erfaring, vi har om, hvordan vi sikrer alle retten til at bestemme over egen krop og sikrer, at denne dagsorden placeres centralt i diskussionerne om international udvikling.

Men for at det skal lykkes, har vi brug for alle gode og stærke kræfter. Og det glæder mig, at Amnesty International er blandt dem.

Når Amnesty International i år fejrer 50 år i Danmark, er det med blandede følelser, at jeg hermed siger tillykke.

For i den ideelle verden vil voldtægtsofre ikke være nødt til at gifte sig med forbrydere for at få tag over hovedet og mad på bordet.

I den ideelle verden havde vi slet ikke brug for Amnesty, hverken i Danmark eller internationalt.

I den ideelle verden havde vi heller ikke brug for et højniveau-panel til at skubbe på for, at verdens regeringer lever op til det, de aftalte for 20 år siden, eller for UNFPA til at arbejde for at sikre, at hver graviditet er ønsket, at hver fødsel er sikker, og at ethvert ungt menneske kan få lov at udnytte sit potentiale fuldt ud.

Men vi lever desværre ikke i den ideelle verden. Derfor arbejder vi videre – og derfor er jeg glad for, at der findes organisationer som Amnesty, der arbejder for at sikre individuelle menneskers rettigheder.

Så tillykke med de 50 år i Danmark – og tak, fordi jeg måtte komme i dag.